

har sikkert ikke ramt det nuværende Ministerium; disse Ord ere gaaede hen over Ministrenes Hoveder uden at de vist have taget det allermindste Hensyn til dem. Men hvis derimod Flertallet var gaaet en anden Vej og havde nedsat deres Lønninger med disse 12,000 Kr., saa havde det været føleligt. Hvem af Ministrene. der saa skulde miste sin Lønning, det skal jeg ikke udtale mig om, de ere mig alle lige kære, saa det kan være mig ligegyldigt, hvem det kommer til at gaa ud over. Men under alle Omstændigheder forekommer det mig, at det vilde være den virksomste Maade, hvorpaa man kan nedlægge Indsigelse mod Udnævnelse af dette Ministerium.

Altsaa, Kongen har forøget Tallet. Naar vi spørge, hvorfor det er sket, hvorfor det var nødvendigt, at vi skulde have flere Ministre, end vi have haft siden 1864, ja saa er det meget vanskeligt at se, hvad Grund der har været dertil. Vi have jo set, at vi have klareret os lige saa godt som nu for Tiden med 8, 7, undertiden med 6 Ministre, saa af den Grund synes det ikke, at man skulde behøve at gaa op til 9 Ministre. Den ene af de Ministre, vi have, nemlig Indenrigsministeren, er jo næsten bleven Minister uden Portefeuille. I Fjor var der til Indenrigsministerens Forvaltning betroet et Beløb af 53½ Mill. Kr.; i Aar er der kun blevet tildelt ham at forvalte 5 Mill. Kr., saa man skulde synes, at naar man kan tage de 48 Mill. Kr. fra en Minister, kunde man for den Sags Skyld gerne have taget Resten med. Og af de 5 Mill. Kr., som ere blevne tilbage til den nuværende Indenrigsminister at forvalte, falder jo det allermeste paa Alderdomsforsørgelsen og Sygekasserne, saaledes at den nuværende Indenrigsminister næsten er at betragte som vor Fattigminister.

Heller ikke naar man ser paa Lovgivningsarbejdet synes jeg, der var Grund til at forøge Ministrenes Tal. Man kan ikke sige, at vi leve i en frugtbar Lovgivningsperiode, eller at Ministrene, skønt de nu ere blevne saa mange, ere inde paa her at forelægge en Række Love og faa dem gennemførte; tværtimod synes jo næsten alt at standse. Ogsaa af denne Grund synes jeg, at man burde modsætte sig at forøge Ministrenes Tal. Jeg kan ikke se andet, end at det er et unyttigt og overflødig Embede, som her er blevet oprettet, og den eneste Grund, jeg kunde tænke mig til, at vi have faaet 9 Ministre, var, at saa mange Højremænd som muligt kunde faa deres Ærgærrighed tilfredsstillet og blive kaldt Ekscellenser; anden Grund

kan jeg ikke se, hvorfor vi have faaet saa mange Ministre. Jeg vil derfor foreslaa, at vi nedsætte Ministrenes Lønninger til det samme Beløb, som blev bevilget i Fjor.

Der er een Grund til, hvorfor jeg havde ventet, at Flertallet var gaaet med til denne Nedsættelse. Flertallet i denne Sal plejer jo altid ellers at være meget nøjeregnende og meget paapassende, naar der er Tale om at oprette ny Embeder med tilhørende Pensioner; saa plejer man at vaage meget nøje, selv under saadanne Forhold hvor der virkelig kommer ny Krav frem, hvor en eller anden ny Opgave bliver underlagt Statsmagten. Ogsaa paa saadanne Omraader har Flertallet i denne Sal stillet sig meget paapassende og nøjeregnende og sagt, at det af Hensyn til Statskassens Tarv ikke kunde gaa med til disse forøgede Udgifter, men her, hvor der, som sagt, er Tale om et fuldstændig unyttigt og overflødig Embede, synes Flertallet at have fraveget sin gamle Praksis, her gøres ingen Indsigelser, her lader man det passere. Det har jeg ikke kunnet se mig i Stand til, og jeg har derfor foreslaaet denne Nedsættelse.

Her kunde altsaa være besparet et Beløb af 12,000 Kr. Endvidere forekommer det mig, at der ligeledes paa næste Post kunde være besparet et Beløb for Statskassen, nemlig hvor der er Tale om at forhøje Lønnen for Statsraadssekretæren. Denne Embedsmand har en Løn af 5,200 Kr. foruden et Lønningstillæg af 432 Kr.; hele hans Løn bliver altsaa 5,632 Kr. Nu foreslaar Ministeriet, at denne Mands Løn skal forhøjes med 800 Kr. Det har jeg ikke kunnet gaa med til. Det forekommer mig, at naar vi ere oppe paa saa høje Lønninger som 5,632 Kr., er der ingen som helst Trang, ingen Grund til at gaa med til at forhøje saadanne Lønninger med et Beløb af 800 Kr. Det undrer mig, at Flertallet er gaaet med hertil. Naar der er Tale om ny Krav, der stilles til Statskassen, høre vi jo stadig Medlemmer i denne Sal, selv naar det drejer sig om meget lavt lønnede Funktionærer, staa frem og sige: Ja, det maa vente, til vi faa Skattelovene; men naar Talen er om at oprette ny Ministerembeder eller give Lønningstillæg til meget højt lønnede Embedsmænd, glemmer man helt Skattelovene, saa haster det ikke med dem, saa er det mere paatrængende nødvendigt at faa givet de andre store Bevillinger.

I Slutningen af denne Paragraf har Flertallet dog fundet paa, at det skulde spare, og det er, da der bliver Tale om